

Op een avond waren we het ons net gemakkelijk aan het maken tegen een rotswand, toen twee koplampen in de woestijn opdoemden. We dronken net de onvermijdelijke bedoeïenenthee, mierzoet en beresterk en probeerden ons tegen de wind te beschermen, wat maar moeilijk lukte. Die kwam dan weer hier, dan weer daar vandaan.

De jeep stopte en vier bedoeïenen onder wie de broer van Ibrahim sprongen naar buiten. 'Er is vis,' zei hij, alsof hij zo van de markt kwam. En net zo gewoon antwoordde zijn broer: 'Fijn.' We schaarden ons om de kartonnen doos waarin een gigantische vis lag. Prachtig zilver met blauw en groen, minstens veertig centime-

Fish (© Foto: Klaus Breuer en Andrea Kunstle)

ter lang en met een dikke, vlezige buik. Niemand zou vanavond iets tekort komen. Onder de gigant lagen nog vier gestreepte visjes. Ook al zo mooi en geschikt voor de aquariumfanaat.

Ik verheugde me op de bereiding. Hoe zouden de mannen dit aanpakken? In overleg, dat in elk geval, want zet twee bedoeïenen rond een kookpot en de discussies barsten los. Het maakt niets uit of het om mannen, vrouwen of een gemengd gezelschap gaat. 'Het vuur moet hoger, hoor'. 'Lager, ik zeg lager.' 'Nee, het moet breder, het is teveel naar het midden.' Intussen rukt iedereen aan de brandende takken, haalt aan zijn kant wat weg terwijl er aan de overkant wat bijkomt. 'Veel olie gebruik je, dat moet je afgieten, heus.' 'Nee, ik doe er eerst de rijst bij.' 'Waarom, dat doe ik nooit zo; giet nou weg, hier, naast die steen.' 'Véél te veel water, wil je soep maken of zo? Heeft je moeder je niks bijgebracht?' En zo gaat het elke avond in de woestijn maar ook bij de mensen thuis. Mannen bemoeien zich met hun kokende vrouwen; het bezoek blaast het vuur aan of tempert het en niemand lijkt zich te ergeren. Dus dat beloofde nog wat met die vis.

'Muhammad gaat de schubben verwijderen.' Muhammad keek sip, want dit was een langdradig klusje waar niemand belangstelling voor had. Maar goed, iemand moest het doen. Stil zat hij in een hoek te schrapen terwijl de discussie losbarstte nog voor de vis bereid kon worden. 'Bo-

ven gloeiend vuur, we maken een rooster.' 'Nee, we stoven hem in de pan, eerst in de olie. Dat is lekker hoor met deze vis; dat vinden jullie toch wel lekker, Maryam?' Ik knikte, maar dat deed ik bij elk voorstel want alle mannen vonden zichzelf een superkok en wie was ik om de knoop door te hakken?

'Het waait.' Na deze opmerking van Ibrahim viel er een stilte. De mannen knikten, keken elkaar aan.

'Het waait.' Salim bevestigde het nog maar eens. Niemand zei meer wat. Muhammad zat nog steeds hoorbaar te schrapen. Verder gebeurde er niets. Hadden ze nou, zonder dat ik het gemerkt had, voor een methode gekozen? Of waren er zoveel opties dat ze zich moesten bezinnen? Maar ik zag niemand iets doen, bijvoorbeeld spiesjes maken of een rooster in elkaar knutselen. Ze hurkten daar maar en hadden intussen hun lievelingsonderwerp aangesneden: jeeps en pick-up trucks.

Daar ontstond beweging: Ibrahim ging naast de kameelzadels zitten en zei: 'Wie doet de dekens?' Salim hurkte tegenover hem en over beiden werden twee kameledekens gevleid. 'Ga daar zitten Maryam.' Ik hurkte gedwee achter Ibrahim,

die half onder de deken verstopt zat. Aluminiumfolie werd aangedragen, de geschubde vis in moten gehakt en meteen in een plastic zak gedaan. De kleine Ahmad schildde als een razende aardappels en hakte een ui in stukken. Dan pakte hij een courgette en sneed die in plakken. Vanonder de dekens klonk gemompel. Er woedde duidelijk een discussie maar die was te gedempt om te volgen. Vanuit mijn positie moest ik alle benodigdheden aanreiken en kreeg overtollig materiaal terug, waaronder een lekkende plastic zak waar de rauwe vis in gezeten had.

'Meer folie, toe Maryam,' haastte Ibrahim me. 'Waar zijn de courgettes nou?' Ik gluurde mee en zag de mannen bezig de moten vis op aluminiumfolie te leggen. Eentje had een zaklamp in de hand. Rond de vis gingen aardappelen, ui, courgettes, peper en komijn. Ze vouwden het pakketje dicht. Er ontstond een scheur en nogal wat consternatie onder de dekens. Gesmoord gemopper klonk op en weer schoof ik de folie tegen de hand van Ibrahim aan. 'Klaar,' voorzichtig trok ik de dekens weg en daar lag een mooi pakket dat zo in de as kon. Eenmaal in de as werd er heel voorzichtig nog wat as overheen geschep en nu was het wachten geblazen. 'Waarom eten we de vis nu zo en niet van het rooster?' Ik wilde toch wel even weten hoe ze nou tot dit besluit gekomen waren. Ibrahim keek me peinzend aan. 'Je zat er toch bij? Je kent toch Arabisch? Het waait, en wie wil er nou zand op de vis?'

Reageren? Info@hadiyareizen.nl
Meer informatie over reizen in de Sinai-woestijn zie: www.hadiyareizen.nl

Bereiden van een maaltijd in de woestijn (© Foto: Willem Hulshof)